

— Познавамъ я, спокойно отговори Мокра, — дай ми я!

— Иди въ конака, тамъ ще си получишъ наградата.

Мокра потъжна между тълпата.

— Той е подучвалъ младитѣ хора! шушнѣха нѣкои около ѣ, той загина марцина и другитѣ погуби.

— Нѣ, незагина марцина! отговори тя, като се провираше между тълпата.

Послѣ нѣколко часа дойдоха купчина отъ расплакани жени прѣдъ нейната кѣща; на нѣкои отъ тѣзи жени синоветѣ бѣха убити, други затворени. Женитѣ бѣха дошли да *хукатъ* Мокра и да молятъ бога да накажи виновниците на тѣхното нещастие.

— Ето какъ си го въспитала! викаха тѣ, — той ги подучи, повѣди ги и ги погуби.

Мокра излѣзе на срѣща имъ и ги попита спокойно:

— Нима и той самъ непогина?

— Да, но той ги подучилъ, той ги повѣлъ.

— Ами него самиятъ не повика ли нѣкой?

— Кажи ни, кажи ни, кой е той, питаха жени-тѣ, които бѣха готови да разкъсатъ виновникътъ на тѣхното нещастие.

— Този който го е повикалъ, каза Мокра, — се намѣрва тамъ. Тя показа съ прѣстъ къмъ небето.

Тържественността, съ която Мокра произнесе тѣзи слова, подѣйствиува на тълпата. Женитѣ пристанаха да кълнатъ Мокра, като видѣха, че и тя непомалко страдае отъ тѣхъ. Тѣ отдадоха на Бога причинитѣ на своитѣ бѣдствия и си разотидоха плачиската.

И Мокра плачаше и се молѣше, когато никой не я виждаше. Тя отиди на другиятъ денъ въ конакътъ. Адютантитѣ се зачудиха, като я видѣха, защото бѣше дошла въ конакътъ и защото имъ се показваше съвършено спокойна. Единъ отъ тѣхъ я ропита:

— Защо дойде?

— Дойдохъ до пашата, отговори тя.

— Нима ти незнаешъ какво те е постигнало?

— Азъ се научихъ понапрѣдъ отъ тебѣ и отъ пашата.